Інфармацыйная культурна-грамадская газета Гарадоччыны

ГАСЦІНЕЦ

№ 15 (314) ЛІСТАПАД 2021 ГОДА

БЕЛАРУСКІ АФАРЫЗМ

Рай – калі ёсць выбар, а пекла – калі выбару няма

Георгій Марчук

НАШЫ ДАРОГІ

ЧКАЛАВА ПАСПЕЛІ ПРАГРЭЙДЗІРАВАЦЬ

Вуліцу Чкалава ў Гарадку перад марозамі дарожнікі паспелі прагрэйдзіраваць. А вашу прагрэйдзіравалі?

У нядзелю, 21 лістапада, грэйдэр паспеў папрацаваць на вуліцы Чкалава, пакуль не пачаўся мароз. Толькі гэта ў Гарадку хутчэй выключэнне, чым сталая практыка падрыхтоўкі дарог да зімы

Стан вуліцы Чкалава і прылеглых да яе вуліц пастаянна ў цэнтры нашай увагі. Так у красавіку мы пісалі: " Дарогі мікрараёна вуліцы Чкалава будуць добрымі толькі пры новай уладзе? на сайце: haradok.info.

І дарожнікі сталі больш адказна выконваць свае абавязкі па грэйдзіраванню вуліц калі Чкалава. Толькі жыхарам не вядома, калі ж будуць дасыпаць гэтыя вуліцы. Ды і абяцанні з нулявых заасфальтаваць вуліцу Чкалава, так і засталіся абяцаннямі.

Між тым, прагноз надвор'я для Гарадка сведчыў яшчэ на пачатку мінулага тыдня, што ў выходныя дні будзе марозна да —5. Вуліцы прыватнага сектару райцэнтра, дзе няма асфальта (а іх большасць) у такім выпадкуператворацца ў суцэльную паласу перашкод для аўтамабілістаў.

Таму, нягледзячы на выхадны дзень, у нядзелю 21 лістапада з раніцы, на Чкалава працаваў грэйдэр. Пасля гэтага вуліца стала больш-менш прыдатна для руху аўтамашын.

І такі яе стан быў у панядзелак, калі стала марозна.

Толькі на прылеглых вуліцах: Бумагіна, Малашыва, Меліяратыўнай грэйдэр не працаваў.

На Бумагіна дарога больш-менш у нармальным стане, бо тут яна раней шмат разоў дасыпалася дробным друзам.

А гаспадары аўтамашын з вуліц Малышава і Меліяратыўная дзякуй дарожнікам не скажуць. Тут ямы з вадой і яны далей будуць ператварацца ў ледзяныя перашкоды пры мінусавой тэмпературы.

Такі відарыс на большасці дарог у правінцыі. Як былі ў савецкія гады XX стагодзя вуліцы прыватнага сектару райцэнтраў з друзу, так яны і засталіся такімі да сёняшняга часу.

Прыярытэта для тутэйшай ўлады — зрабіць асфальтавымі дарогі ў сельскай мясцовасці — за 30 гадоў самастойнасці на Беларусі так і не з'явіліся.

Л. Антонаў

ЗАРОБКІ

АДЗІН З САМЫХ НІЗКІХ У ВОБЛАСЦІ

Працаўнікі Гарадоцкага раёна апынуліся на чацвёртым месце знізу сярод усіх раёнаў Віцебшчыны па намінальных налічаных заробках за верасень гэтага году. У гэтых чатырох раёнах вераснёская сярэдняя заробкі менш 1000 беларускіх рублёў.

Віцебскае абласное упраўленне статыстыкі, як і іншыя абласныя ўпраўленні, апублікавала статыстычныя дадзеныя аб кошце рабочай сілы у гарадах і раёнах Віцебшчыны за дзевяць месяцаў гэтага году.

У Гарадоцкім раёне намінальны налічаны заробак у верасні склаў толькі 983,6 рубля, а сярэднемесячны налічаны заробак за студзень-верасень гэтага году склаў толькі 952,6 рубля. Меншыя налічаныя заробкі ў верасні толькі ў Сенненскім — 956,1 руб., Мёрскім — 954,1 руб. раёнах. Шматгадовым аўтсайдэрам тут з'яўляецца Шаркаўшчынскі раён — 912,8 рубля.

І калі за дзевяць месяцаў яшчэ ў васьмі раёнах: Бешанковіцкім, Браслаўскім, Дубровенскім, Лёзненскім, Пастаўскім, Расонскім, Ушацкім, Шумілінскім сярэднемесячны заробак не дасягаў 1000 рублёў, то у верасні яны адсправаздачыліся пра дасягненне гэтага рубяжа.

Найбольшы скачок заробкаў адбыўся ў Вушацкім раёне: тут сярэднемесячны заробак за студзень-верасень толькі 946,1 руб., а ў верасні налічылі 1 032,7 рубля — прырост аж на 86,6 рубля. Але яшчэ больш цікавы прырост у Расонскім раёне з 993,5 рубля да 1094,1 рубля — гэта на 100,6 рубля. Такога больш ні ў водным з сельскіх раёнаў няма. Мусіць тут варта вывучаць досьвед павышэння прадукцыйнасці працы. Праўда варта звярнуць увагу, што і Вушацкі, і Расонскі раёны маюць як найменьшую колькасць насельніцтва сярод раёнаў, так і адпаведна малую колькасць людзей занятых у эканоміцы: адпаведна 4 958 і 3497.

Працаўнікам жа на Гарадоччыне, дзе пачала буксаваць сельская гаспадарка, застаецца спадзявацца мусіць толькі на тое, што інвестыцыі ў вытворчасць міскантуса і кіноа дадуць паўнавартасную аддачу. У гэтым выпадку і Гарадоцкі раён магчыма перастане быць аўтсайдэрам па кошту працоўнай сілы.

Л. Антонаў

ЗНАЧНА БОЛЬШ НАВІНАЎ ПРА ГАРАДОК НА HARADOK.INFO

ПЬЯНСТВА-ЗЛО

«SPIDER-MAN» У ЕЗЯРЫШЧЫ

Пра тое, як у Гарадоцкім раёне быў выяўлены «Spider-man» і што было далей, на сайце Гарадоцкага райвыканкаму распавёў Міхаіл Пацеяў, старшы памочнік пракурора Гарадоцкага раёна

Агульнавядома, у тым ліку і з адпаведных перасцярог на ўсіх бутэльках з алкагольнымі, слабаалкагольнымі напоямі і півам паведамляецца, што празмернае ўжыванне апошніх шкодна для здароўя.

Акрамя гэтага, п'янства, а таксама здзяйсняныя на яго глебе ўчынкі могуць пацягнуць і істотную шкоду для кашалька асобы, якая п'е не там , дзе трэба і робіць антыграмадскія ўчынкі.

Красамоўным пацвярджэннем таму служыць прыклад, які адбыўся ў верасні бягучага года ў г.п. Езярышча. Там, пражываючыя ў Гарадоцкім раёне, Уладзімір і Клаўдзія (імёны ў артыкуле зменены) з вядомай мэтай набылі ў краме «Пралеска» г. п. Езярышча спіртное. Потым, парушаючы грамадскі парадак і ігнаруючы патрабаванні грамадскай маральнасці, распілі, «не адыходзячы ад касы». Гэта значыць прама за дадзенай крамай, на вытворчым участку па перамяшчэнні піламатэрыялаў КУВП «Гарадоцкага прадпрыемства кацельняў і цеплавых сетак», якое з'яўляецца грамадскім месцам і зусім не прызначаным для ўжывання алкагольных, слабаалкагольных напояў ці піва.

Тым самым кожным з іх было здзейснена адміністрацыйнае правапарушэнне, прадугледжанае ч.1 арт.19.3 Кодэкса Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйных правапарушэннях, паводле якой распіццё алкагольных, слабаалкагольных напояў ці піва на вуліцы, стадыёне, у скверы, парку, грамадскім транспарце ці ў іншых грамадскіх месцах , акрамя месцаў, прызначаных для ўжывання алкагольных, слабаалкагольных напояў ці піва, або з'яўленне ў грамадскім месцы ў стане алкагольнага ап'янення, якое зневажае чалавечую годнасць і грамадскую маральнасць, прыводзіць да накладання штрафу ў памеры да 8 б. в. (да 232 руб.).

Але далей выпітае Уладзімірам і Клаўдзіяй спіртное згуляла з імі «злы жарт». Клава, пад уздзеяннем выпітага, упала на зямлю і самастойна падняцца ўжо не магла. Яна ляжала, не звяртаючы ніякай увагі на заўвагі людзей, якія праходзяць міма.

Вову ж «зялёны змій» наадварот пацягнуў на пошук прыгод. Мужчына, па толькі яму аднаму вядомым чынніку, выяўляючы дзіўны для яго стану спрыт, забраўся на верхні пралёт вытворчага ўчастку (на вышыню больш 6,5 м.), па якім стаў поўзаць.

Сваімі паводзінамі ў стане алкагольнага ап'янення Уладзімір і Клаўдзія абражалі чалавечую годнасць і грамадскую маральнасць, гэта значыць зноў жа ўчынілі новыя адміністрацыйныя правапарушэнні, адказнасць за якія прадугледжана ч.1 арт.19.3 КаАП Рэспублікі Беларусь.

Уладзіміра «жыццё пакарала» тут жа. Ён не змог утрымацца на пралёце па якім поўз і зваліўся з яго, стукнуўшыся аб бетоннае пакрыццё вытворчага ўчастка. У выніку падзення грамадзянін атрымаў шматлікія цялесныя пашкоджанні. Па-першае, цяжкую закрытую чэрапна-мазгавую траўму (удар галаўнога мозгу, лінейны пералом цемянной і лобнай. касцей злева, якія адпавядаюць кровазліцці), па-другое, закрытую траўму грудзей з ударам лёгкіх, ў трэцціх, ранкі каленных суставаў. Усе гэтыя пашкоджанні ў сваёй сукупнасці адносяцца да катэгорыі цяжкіх цялесных пашкоджанняў па прыкмеце небяспекі для жыцця.

Толькі дзякуючы намаганням медыкаў, жыццё так званага «Чалавека-павука» было выратавана.

З мэтай жа замацавання Уладзімірам і Клаўдыяй атрыманага «ўрока», а таксама рашэння вызначаных у арт.1.2 КаАП Рэспублікі Беларусь задач апошняга (абароны жыцця, здароўя, правоў, свабод і законных інтарэсаў фізічных асоб, інтарэсаў грамадства і дзяржавы, правоў і законных інтарэсаў юрыдычных асоб, а таксама папярэджання адміністрацыйных правапарушэнняў) пракуратурай Гарадоцкага раёна ў рамках паўнамоцтваў, прадстаўленых арт.2.16 Працэсуальна-выканаўчага кодэкса Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйных правапарушэннях, даручана Гарадоцкаму РАУС за названыя правапарушэнні прыцягнуць нашых «герояў» да адміністрацыйнай адказнасці, апошнім давядзецца яшчэ і выплаціць і штрафы.

Таму каб не мець адпаведных праблем са здароўем і законам, нельга злоўжываць алкагольнымі, слабаалкагольнымі напоямі ці півам, а лепш наогул адмовіцца ад іх ужывання.

Л. Антонаў

Аб'ява

Аператыўная інфармацыя аб падзеях Гарадоччыны, рэгіёна і больш, чым у газеце, зараз па-беларуску і па-расейску з'яўляецца на Інтэрнэт рэсурсе: http://haradok.info

****

Наша газета "Гасцінец" стала размяшчацца на партале https://kamunikat.org/hasciniec.html, дзе ёсць яе архіў за ўсё папярэднія гады

****

Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Гасцінец» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – і вы яго атрымаеце. Калі ўжо не жадаеце атрымліваць выданне, то патэлефануйце у рэдакцыю.

ФЕСТЫВАЛЬ

ПЕРАМОГА НА ФЕСТЫВАЛЕ

Гарадоцкія гарманісты - адны з лепшых у краіне. Гэта ў чарговы раз пацвердзіў міжнародны фестываль народнай музыкі і песні "Бараньскія музыканты", які праходзіў на Аршаншчыне.

У намінацыі "Індывідуальныя выканаўцы" журы аднагалосна прысудзіла перамогу метадысту Цэнтра традыцыйнай культуры і народнай творчасці Гарадоцкага раёна, кіраўніку народнага ансамбля гарманістаў Уладзіміру Шакуцёву. Гэта не першы ўдалы выступ мужчыны.

— Іграць на гармонік пачаў з дзяцінства — вучыўся ў Езярышчанскай музычнай школе Гарадоччыны. Любоў да творчасці і талент дасталіся мне ў спадчыну ад маці і дзядулі, - падзяліўся сакрэтам поспеху Уладзімір. - Я сам пішу песні, збіраю народныя найгрышы ў фальклорных экспедыцыях. На шчасце, творы высока шануюць не толькі слухачы, але і прафесіяналы. У маёй скарбонцы ўжо шэраг прэстыжных узнагарод, заваяваных на розных фестывалях, у тым ліку ў рамках "Славянскага базару ў Віцебску".

Л. Антонаў

АУКЦЫЁН

ЗНОЎ АБ'ЯЎЛЕНЫ АУКЦЫЁН

Праклятае месца: старажытную паштовую станцыю ў Кузьміно, выкупленую масквічамі, зноў прадаюць.

На продаж за 60 долараў выстаўлена старажытная паштовая станцыя ў Гарадоцкім раёне, якую некалькі гадоў таму купіў маскоўскі інвестар. Падобна, і ён збядней - гэты аб'ект ужо не першы раз мяняе ўладальнікаў.

Прыдарожны сэрвіс у комплексе будынкаў былой паштовай станцыі ў вёсцы Кузьміно, пабудаванай у 1848 годзе, з'явіўся яшчэ ў "ліхіх" 90-х. Арганізаваў яго адзін з першых прадпрымальнікаў Васіль Ільніцкі. У кафэ, ля ажыўленай у той час трасы Санкт-Пецярбург - Адэса, любілі спыняцца і бандыты, і міліцыянеры. А часам яны там "забівалі стрэлку" для перамоваў.

Бізнэс рос, з'явіўся кемпінг з 8 двухмесных хатак. Але камерсант збанкрутаваў. Як ён сам лічыць - не без дапамогі дзяржавы. У выніку аб'ект перайшоў ва ўладанне РУП «Віцебскаўтадар».

У 2010 годзе прадпрыемства правяло рэканструкцыю, пераабсталяваўшы станцыйны дом у кафэ з банкетным залай на 16 месцаў і міні-барам, з флігеля зрабілі матэль на 5 месцаў з адна- і двухмеснымі нумарамі, а карэтную перабудавалі ў гараж і склад. Абышлося гэта больш за 565 000 долараў.

Аднак самастойна эксплуатаваць кавярню і матэль у «Віцебскаўтадара» чамусьці не атрымалася. Аб'ект сталі здаваць розным арандатарам, тыя таксама доўга не затрымліваліся. У выніку ў 2018 годзе старажытную паштовую станцыю выстаўляюць на аўкцыён прыкладна за 81 000 долараў.

Прадаць прыдарожнае кафэ ўдалося толькі ў верасні таго ж года, калі цана была значна зніжана. Аўкцыён стартаваў са 122 рублёў і завяршыўся сумай у 33 800 рублёў. Выкупілі станцыю нейкія масквічы.

Згодна з умовамі продажу, у інвестараў было тры гады на рамонт і рэканструкцыю. Потым яны павінны былі распачаць прадпрымальніцкую дзейнасць і займацца ёю не менш за год. Але, відаць, нешта пайшло не так.

Цяпер паштовая станцыя XIX стагоддзі зноў прадаецца. Яна зноў знаходзіцца на балансе ў РУП "Віцебскаўтадар". Пачатковы кошт лота складае 145 рублёў, таргі пройдуць 29 лістапада.

Сяржук Серабро
vitebsk.cc

НАШЫ ДАРОГІ

ПРАЕЗД ПАТРАБУЕ РАМОНТУ

Пашкоджаны праезд з вуліцы Чкалава на Галіцкага каля вуліц Міра. Калі небудзь адбудзецца рамонт...

Стан дарог у Гарадку, як і ў іншых правінцыйных мястэчках, выклікае абурэнне не толькі пешаходаў, але і аўтамабілістаў. Паказваем становішча з асфальтавым пакрыццём на праездзе з Чкалава на Галіцкага каля вуліц Міра і г.д.

Гэты праезд доўгі час з 80-х гадоў мінулага стагоддзя да нулявых гадоў XXI стагоддзя — быў не заасфальтаваны. Такая дарога стварала істотныя перашкоды для вучняў з СШ № 2 восенню і вясной, каб дайсці ў школу. Бо менавіта тут ляжыць самы кароткі шлях са шматкватэрнай забудовы мікрараёна Гагарына да школы. Дзесьці каля 2006 года праезд нарэшце заасфальтавалі. Толькі вось жыццё паказвае, што гэтае асфальтаванне не вытрымлівае выпрабавання часу і праз 15 гадоў патрабуе рамонту.

Ад вуліцы Чкалава да вулі-цы Галіцкага на кожным дзесятку метраў сведчанні пашкоджанняў асфальта. Пачынаецца гэта на паваросе, дзе не пакінулі месца для пешаходаў. Аўтамашыны тут паламалі асфальт і стварыўся аварыйны участак для кіроўцаў-гасцей.

Дарога крыху прасела і труба стала «ляжачым паліцэйскім». Толькі ніякага папярэджання ад дарожнікаў і ДАІ пра гэта няма.

Не буду апісваць усе пашкоджанні на гэтых сотнях метраў праезда, бо фотаздымкі самі кажуць за сябе.

Праехаўшы па гэтай дарозе, часам даводзіцца спыняцца і глядзець, што сапсавалася.

Відавочна, што мясцовай уладзе разам з ДАІ і дарожнікамі варта вырашаць пытанне з гэтым праездам, дзе з кожным годам усё больш пытанняў па бяспецы руху. Дайшла справа да таго, што дарожнікі выразалі два кавалка асфальта і засыпалі іх жвірам.

Праблема якасці дарог у краіне будзе і далей павялічвацца. Аўтамабілей стала ў разы болей, а адносіны да жыцця і якасці дарог у правінцыі засталіся на ўзроўні 80-х гадоў мінулага стагоддзя. Асабліва гэта адчуваецца ў прыватным сектары, дзе на дарогах звычайна няма асфальту.

Л. Антонаў

ВЫДАТКАВАЛІ КАЛІ МІЛЬЁНА РУБЛЁЎ

На ўтрыманне аўтадарог Гарадоцкага раёна сёлета накіравана звыш 900 тыс. рублёў.

За дарогі агульнага карыстання ў раёне адказвае філіял Гарадоцкае дарожна-будаўнічае ўпраўленне № 106 КУП «Віцебскаблдарбуд».

- Па іх рухаюцца не толькі аўтамабілі, але і цяжкая сельскагаспадарчая і лесанарыхтоўчая тэхніка, таму пакрыццё мае патрэбу ў больш частым абнаўленні, - сказаў начальнік ДРБУ Максім Ходзікаў.

— За 10 месяцаў мы выканалі работы па ямачным рамонце і асфальтаванні ўчасткаў дарог, прафіляванні і падсыпцы жвіровых і грунтавых дарог. Шмат сіл і сродкаў пайшло на ўборку праезных частак, абочын і адхонаў ад смецця, высечку кустоў, барацьбу з інвазіўнымі раслінамі, замену і ўстаноўку дарожных знакаў.

Хутка наступіць зіма, таму адна з найважнейшых задач гарадоцкіх дарожнікаў - нарыхтоўка пясчана-саляной сумесі і падрыхтоўка тэхнікі да напружанага сезону. Каб аператыўна рэагаваць на капрызы прыроды, з 1 лістапада арганізавана кругласутачнае дзяжурства дыспетчарскай службы.

Навіна з сайта: vitvesti.by

ТРАГЕДЫЯ

ЗАГІНУЛІ МАЛАДЫЯ ГАРАДАКЧАНЕ

Смяротнае ДТЗ адбылося 23 лістапада ў Гарадоцкім раёне, загінулі два маладыя чалавекі.

Познім вечарам, каля 21:00, на аўтадарозе "Віцебск-Гарадок" паблізу вёскі Баталі 18-гадовы вадзіцель "Renault Laguna" пры завяршэнні абгону не справіўся з кіраваннем, вылецеў у кювет і ўрэзаўся ў прыдарожнае дрэва.

У выніку дарожна-транспартнага здарэння кіроўца і яго 19-гадовы пасажыр атрымалі цяжкія траўмы, ад якіх памерлі на месцы здарэння, пра гэта паведамілі ў абласной ДАІ.

Іван Дзедушкін

Ад рэдакцыі. Выказваем глыбокія спачуванні родным і блізкім загінуўшых маладых людзей, іх класнаму кіраўніку і аднакласнікам з СШ №2 г. Гарадка.

"СТЫМУЛ – 2021"

КОНКУРС ИДЕЙ МОЛОДЕЖИ ДЛЯ ГОРОДКА

Конкурс идей на лучшее благоустройство нашего города «Стимул 2021» прошёл 12 ноября в Доме культуры. Молодые специалисты организаций и учреждений города представили на обозрение жюри оригинальные проекты и макеты благоустройства и озеленения территории на въезде в Городок со стороны Витебска.

В конкурсе принимали участие семь команд: КУПП «ГПКиТС», социально-педагогического центра, ГУО «Средняя школа № 1 г. Городка им. И.Х. Баграмяна», ГУО «Ясли-сад № 1 г. Городка», ГУО «Ясли-сад № 2 г. Городка», районного физкультурно-спортивного клуба «Городок», КПЦ «Городок» и сеть публичных библиотек. Состязание включало несколько конкурсов.

Для начала каждая из команд предложила креативный вариант защиты своего проекта — и здесь фантазии не было границ: стихи, песни, диалоги, презентации не оставили равнодушными никого из присутствующих. Далее участникам мероприятия была предложена викторина с достаточно непростыми вопросами, но молодые люди отлично справились с заданием. Знания, эрудиция, образное мышление, креатив и активная помощь группы поддержки принесли отличный результат.

Следующим этапом стал музыкальный караоке-батл — этот конкурс зарядил присутствующих позитивной энергией, поскольку музыкальное произведение необходимо было не только угадать, но и расшифровать. Молодые специалисты блестяще справились с поставленной задачей.

Компетентному жюри в составе председателя районного Совета депутатов С.Л. Зуевой, заместителя председателя райисполкома М.А. Здольниковой, начальника отдела идеологической работы, культуры и по делам молодёжи райисполкома С.В. Мозжаровой, начальника отдела архитектуры, строительства, жилищно-коммунального хозяйства райисполкома и лидера районной организации РОО «Белая Русь» Т.А. Пушковой, председателя районного объединения профсоюзов Л.Н. Пальчиковой, начальника отдела по образованию райисполкома Н.В. Сушко предстоял достаточно сложный выбор победителей. Все участники оказались достойными.

В итоге призовые места распределись следующим образом: 1-е — досталось ГУ «Районный физкультурно-спортивный клуб «Городок», 2-е место разделили ГУО «Средняя школа № 1 г. Городка им. И.Х. Баграмяна» и социально-педагогический центр, третье место завоевала команда КУПП «ГПКиТС». Дипломы участника получили команды ГУО «Ясли-сад № 1 г. Городка», ГУО «Ясли-сад № 2 г. Городка», КПЦ «Городок» и сеть публичных библиотек.

Все участники конкурса получили ценные подарки, предоставленные РО РОО «Белая Русь».

Значимость участия инициативной молодёжи Городокщины в различных творческих конкурсах и проектах достаточно велика. Креативное мышление молодых специалистов в купе с особенностями современных тенденций образует свежий взгляд на многие, казалось бы, привычные вещи. Такие идеи должны быть воплощены в жизнь, они необходимы для процветания нашего города, улучшения его благосостояния.

Одарённая молодёжь вносит позитив в пространство вокруг себя, дарит окружающим веяния новизны, в чём-то даже нестандартности, экстравагантности. Светлана Викторовна отметила, что лучшие идеи предоставленных молодёжью проектов будут реализованы весной при благоустройстве нашего города.

Татьяна УЛЬДРИХ
"Гарадоцкі веснік"

ЛІКВІДАЦЫЯ

«ПАД КАНЕЦ СВАЙГО ІСНАВАННЯ РЭЖЫМ СКІНУЎ УСЕ МАСКІ»

Вярхоўны суд задаволіў пазоў Міністэрства юстыцыі і ліквідаваў адно са знакавых грамадскіх аб'яднанняў — Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны (ТБМ). З нагоды таго, што адбылося, Филин пагутарыў аб іміджавых стратах і духоўным набыцці з філосафам, рэдактарам часопісу ARCHE Валерам Булгакавым.

— Я думаю, тут разлік на тое, каб спецыяльна ліквідаваць іміджавыя арганізацыі. Каб нанесці ўдар па тых структурах грамадзянскай супольнасці, якія ведае фактычна кожны палітычна актыўны чалавек у Беларусі, і тая публіка за мяжой, якая цікавіцца беларускай палітыкай.

Перш за ўсё гэта робіцца дзеля застрашэння. З разлікам на тое, што ў звычайнага абывацеля, які пабачыць, што справы дайшлі да ліквідацыі так званых кітоў грамадзянскай супольнасці, якія існавалі ў Беларусі апошнія 30 гадоў, гэта можа рэфлекторна выклікаць паніку, страх, баязнь у сувязі з тым, што і да яго таксама можа дайсці чарга.

Па-другое, беспрэцэдэнтнае закручванне гаек у палітычнай сферы — гэта, безумоўна, знак унутраным і знешнім назіральнікам аб тым, што мы фактычна падыходзім да ўзроўню позніх савецкіх часоў. І ТБМ, і ПЭН-цэнтр, і БНФ, і шэраг іншых структур узніклі на хвалі перабудовы. ТБМ з'явілася ў 1989-90 гадах.

На ўзроўні палітычных мэсэджаў, якія дасылаюць цяперашнія беларускія ўлады, мы бачым, што яны робяць курс на вяртанне да познесавецкага палітычнага ландшафту, калі існавалі толькі афіцыйна дазволеныя грамадскія аб'яднанні, ці то «общество женщин», «общество борьбы за мир», пазней «общество трезвенников» і гэтак далей.

І гэта вельмі небяспечны знак, паколькі калі гэта дынаміка будзе працягвацца, то пад ударам прымусовай ліквідацыі апынуцца тыя астраўкі свабоды і вольнадумства, якія яшчэ ёсць.

— А яны яшчэ ёсць у нас?

— Ёсць шэраг драбнейшых структур, якія маюць статус афіцыйна зарэгістраваных. Тыя ж палітычныя партыі, якія маюць апазіцыйныя погляды да кіруючага рэжыму. Яны зараз праходзяць перарэгістрацыю, але ж пытанне яшчэ адкрыта.

Апрача гэтага застаюцца нейкія раней зарэгістраваныя СМІ, накшталт «Народнай Волі» Іосіфа Сярэдзіча.

І калі іх не застанецца, Беларусь ператворыцца ў БССР узору 1985-86 гадоў.

Атрымалася, што пад канец свайго існавання лукашэнкаўскі рэжым нарэшце скінуў усе маскі. Усё, што адбываецца, мае яшчэ дадатковы сэнс у плане канфрантацыі з Захадам, бо не сакрэт, што шмат якія грамадскія арганізацыі ўспрымаліся кіруючай уладай як «кліентура Захада».

Прычым, я маю на ўвазе перш за ўсё грамадскія арганізацыі, якія займаліся тымі ж гендэрнымі ці экалагічнымі праблемамі. Таму гэта мае яшчэ і знешнепалітычны аспект. Гэта адзін са знакавых сімптомаў буйнамаштабнай канфрантацыі з Захадам.

Пасланне тут відавочна: мы знішчым вашу «кліентуру», калі вы не прыміце нашы ўмовы — прызнанне Лукашэнкі як законна абранага прэзідэнта і ўвогуле гарантаванне статуса-кво, якое існавала да прэзідэнцкіх выбараў.

— А ці зможа таварыства аднавіць сваю працу, як некаторыя НДА, за мяжой?

— Для самога таварыства наладзіць працу дзесьці за мяжой не вельмі зручна, як, напрыклад, для тых жа курсаў «Мова Нанова». Бо ТБМ — гэта была арганізацыя, якая праграмна вяла сваю дзейнасць у Беларусі, якая спрабавала наладжваць дыялог з уладамі, якая спрабавала наладзіць першы беларускі ўніверсітэт, якая мела два зарэгістраваныя СМІ — «Новы Час» і «Наша слова». Усім сваім статусам і сваёй праграмай арганізацыя была моцна ўкаранена да Беларусі.

Я не думаю, што яе можна перавезці за мяжу цалкам, але за мяжу можна будзе вынесці нейкія фрагменты дзейнасці, тыя ж СМІ, нейкія навучальныя адукацыйныя праекты. Але як арганізацыя, якая працавала з беларускімі школьнікамі, са студэнтамі, выкладчыкамі, лакальнымі ўладамі, — яна не зможа па-за межамі ў такім выглядзе функцыяваць.

— Якія думкі ў вас наогул выклікае тое, што зараз адбываецца з усім, што мае дачыненне да беларускай мовы?

— Беларусь — дэ-факта расейскамоўная краіна. Мы бачым, што беларуская мова ў апошнія дзесяцігоддзі ў нашым грамадстве паўнавартасна не функцыянуе. Лукашэнкаўскі рэжым у гэтым пытанні падыходзіць так, як падыходзілі тыя ж савецкія кіраўнікі ў апошнія часы. Я нагадаю, што ў 1985-86 гадах у Мінску не было ніводнай школы з навучаннем на беларускай мове.

Таму зараз не адбываецца нічога новага. Гэта вяртанне да змрочнай познесавецкай рэальнасці. Але ў сучаснай сітуацыі ўсё ж такі беларуская супольнасць мае большую свабоду дзеянняў — ёсць прыватныя выдавецтвы, ёсць прыватныя грамадскія ініцыятывы, ёсць курсы «Мова Нанова», ёсць маса іншых сфер, дзе можна захоўваць сваю ідэнтычнасць.

— Вы кажаце аб усім гэтым ў цяперашнім часе? Бо шмат чаго з пералічанага зараз ліквідавана.

— Так, я хачу сказаць, што ўвесь гэты ідэалагічны дыктат хутчэй за ўсё не будзе мець ніякіх наступстваў. Бо дзяржава не мае бясконцую колькасць рэсурсаў, каб зусім задушыць беларускамоўных людзей. Наадварот, людзі яшчэ больш мабілізуюцца, каб даць адпаведны адказ на ўсе гэтыя выклікі.

Я не аднашуся да гэтый ліквідацыі, як да чагосьці канчатковага. Гэта палітычная рэакцыя закручвання гаек па звычайным савецкім сцэнары рэжама, які летась крыху не сканаў. Таму думаць, што зараз яны наносяць нейкі смяротны ўдар — не.

Але ж мы павінны быць гатовыя да таго, што беларускае грамадства рэальна падзелена. Шмат для якіх беларусаў беларуская мова не з'яўляецца каштоўнасцю — і гэта рэальная праблема, на якой будуць спекуляваць і іншыя палітыкі, якія прыйдуць ужо наўзамен Лукашэнкі.

Цяпер адбываецца драма, не хачу казаць, што гэта трагедыя. І не трэба думаць, што калі Лукашэнка сыдзе, усё адразу скончыцца хэпі-эндам.

— Ці не падалося вам, што за апошні год людзей, якія перайшлі на беларускую мову ці сталі ёю цікавіцца, стала значна больш?

— Я бы сказаў, што ўвогуле ў людзей, якія бралі ўдзел ў мінулагодніх палітычных кампаніях, з'явіўся інтарэс да Беларусі, як да краіны, нацыі. Беларусы пачалі цікавіцца сваёй гісторыяй, шмат у каго проста расплюшчыліся вочы на сваю ўласную краіну. І мова толькі адзін з элементаў светапогляду. Гэта адзін з краевугольных камянёў, як і беларуская гісторыя, беларуская нацыя, беларуская дзяржаўнасць.

Гэтыя людзі фактычна абудзіліся, зацікавіліся беларускай праблематыкай. І гэта вельмі пазітыўная тэндэнцыя, бо яна не скончылася цяпер. Напрыклад, мы бачым як за апошні год выраслі аўдыторыі тэлеграм-каналаў беларускамоўных СМІ. Гэтыя людзі нікуды не дзеліся, яны засталіся ў гэтым новым для сябе гравітацыйным полі.

gazetaby.info

НОБЕЛЕЎСКІ ЛАЎРЭАТ

«ЛУКАШЕНКО САМ ДЕЛАЕТ ИЗ СВОЕГО НАРОДА ЕЩЕ БОЛЬШЕГО РЕВОЛЮЦИОНЕРА»

Светлана Алексиевич стала одной из четырех нобелевских лауреаток, которые подписали открытое письмо к ЕС с просьбой о гуманном обращении с мигрантами, стремящимися попасть в Евросоюз через Беларусь. Кроме белорусской писательницы, обращение подписали лауреатки Нобелевской премии по литературе Эльфрида Елинек, Герта Мюллер и Ольга Токарчук.

Сама Светлана Алексиевич то, что происходит внутри Беларуси и на ее границах, считает взаимосвязанным.

— Вдруг ты начинаешь понимать, что после того, что происходит в Беларуси, это уже последняя капля... Это же очень опасно, люди же там стреляют, пока в воздух, но могут скоро и друг в друга, — высказала опасения писательница в эфире «Дождя». — Конечно, эти люди — заложники, их обманывают. Многие из них продают, как пишут наши журналисты, свои дома, свои последние драгоценности со свадьбы. Их обманули, им сказали, что тут они спокойно придут к какой-то новой жизни.

Польша по-своему права. Они понимают, если откроют (границы — С.), то они не закроются. Самолеты будут везти все новых и новых людей...

Чудовищно, весь город Минск — это уже столица Ирака, везде эти люди. Стоят палатки в парках. Это тысячи людей.

Что делать? Должно быть усилие дипломатии всего мира, во всяком случае этого региона, европейской дипломатии, чтобы все-таки надавить на Путина и Лукашенко и заставить их как-то цивилизованно вести (отношения с миром — С.). Мы все-таки в XXI веке. Зачем все это варварство?

Все наши тюрьмы заполнены людьми, которые избиты, детей забирают у родителей. Не могу забыть случай, который мне рассказали для новой книги, когда девочка вернулась из школы, а дома нет ни мамы, ни папы. И она в дневнике учительнице пишет: «Я повешусь, меня забирают в приют».

Изо дня в день слышишь какую-то совершенно нечеловеческую информацию о ситуации в Минске. А то, что происходит на границе, — это же порождение минских фантазий, это же лукашенковские фантазии. Это продолжение того же. Промолчала Европа, промолчала Россия, и даже защищала Лукашенко в том, что он творит это варварство. Вот он и показал, на что еще способен.

Возвращаясь к событиям 2020 года в Беларуси, в которых писательница и сама принимала участие, она объясняет, почему Координационный Совет не призывал людей к радикальным действиям.

— Во-первых, я очень горда за наших людей, особенно за молодых людей. Многих из них сажают на 6,7,10 лет колонии, и вот им в суде дают последнее слово — вы бы знали, какие это прекрасные слова! Какие это прекрасные люди — эти новые люди!

Пусть нас обвиняют, Координационный Совет, что мы были за шарики и цветы, дескать, цветами и шариками диктаторов не свергают. Но нам казалось, уже XXI век, и должны быть другие формы сопротивления, а не как в 17 году, брать почту и телеграф.

Нам казалось, что мы можем достать из людей какую-то другую энергию. И она действительно была. Я была среди этих людей на Маршах. Они не шли что-то поджигать или захватывать. Было ощущение праздника — оказывается, нас так много, оказывается, мы вместе. Когда я смотрела на этих людей, на их лица, было такое ощущение, что вот в этой стране я хочу жить. Я влюбилась в собственный народ в эти месяцы, в эти дни...

Я бы не хотела быть тем лидером, который поведет людей на кровь, — отметила Алексиевич.

В настоящее время она опасается угрозы в Беларуси гражданской войны.

— Да, мы ушли с улицы, но это все осталось у нас в голове, у нас в памяти, несмотря на ту жестокую травму, которую диктатор нанес своему народу, когда он избил собственный народ, поставил, как ему кажется, на колени. И в то же время он не может успокоиться, потому что видит, что люди

(працяг на стар. 4)

НОБЕЛЕЎСКІ ЛАЎРЭАТ

(пачатак на стар. 3)

молчат, но они думают. И у него нет сил, чтобы что-то с этим сделать.

Наверняка, сейчас придут другие люди. Потому что Лукашенко сам делает из своего народа еще большего революционера, чем он был в августе. Сейчас люди уже не с шариками-цветочками пойдут. Думаю, что они пойдут, но я боюсь гражданской войны. Сейчас нет единой Беларуси, — говорит нобелевская лауреатка.

Рассуждая о будущем, она обращает внимание на опасность, которую вызывает союз Путина и Лукашенко.

— Я уверена, что не может быть долговечным что-то, что стоит поперек времени и прогресса. Я разговаривала с детьми-семиклассниками — и это уже революционеры. И сделала их революционерами именно эта ситуация. События с самолетом, сейчас мигрантский кризис— все это заставляет Европу понять, что это не только белорусская проблема, это становится проблемой Европы, это взрывает мир и стабильность в Европе... Но союз Лукашенко и Путина — это то, что делает Европу осторожной. Этот союз становится достаточно опасным. Они все больше становятся похожими друг на друга...

Диктатура — это примитивное создание, примитивное устройство. В России или у нас сейчас во главе люди, которые в 90-е годы не могли бы открыть рта, это было бы стыдно — произносить эти вещи. А сейчас это нормально, это философия государства сегодня...

Оказалось, что демократия, если она и была в Беларуси и России, — это такое хрупкое существо, его очень легко опять посадить в клетку и пользоваться только на вынос, когда едешь в Европу...

Мы безоружны против такого тотального зла, когда зло без правил, — сказала писательница.

Она призналась, что сама очень хотела бы вернуться домой и отметила, что гордится людьми, «которые остались там и с достоинством как-то проживают это время».

— Я думаю, что белорусы сегодня не хотят президента, они хотят парламентскую республику, они настолько испугались тому опыту, который они прожили за эти 26 лет, что навряд ли у нас будет президент. У нас будет парламентская республика, — заключила Светлана Алексиевич.

gazetaby.info

ІНТЭРВ'Ю

ІНТЭРВІЮ ВВС ЯК ЗАКЛЮЧНЫЯ КАДРЫ ДРЭННАГА ФІЛЬМУ

Журботныя, тужлівыя, безнадзейныя чэргі ля «Валадаркі», «Амэрыканкі» і дзясяткаў іншых беларускіх турмаў не скарачаюцца, а толькі растуць.

Для многіх, хто стаіць у гэтых чэргах, трымаючы ў руках няхітрыя перадачы з харчоў і цёплых рэчаў, жыццё замерла пасьля арыштаў блізкіх і родных. Колькі надзеі жыло ў гэтых чэргах усе апошнія месяцы — на тое, што вось-вось каток рэпрэсій спыніцца, што рэжым прымусяць да амністыі і яны нарэшце ўбачаць сваіх блізкіх на свабодзе.

І як балюча гэтым людзям асэнсоўваць, што час вызваленьня хаваецца недзе ў смузе няпэўнай будучыні. А тое, што рэжым не дамогся свайго ў спэцапэрацыі зь мігрантамі, для іх асабіста надзеі зусім не дадае.

З карэспандэнтам ВВС Стывэнам Розэнбэргам Аляксандар Лукашэнка размаўляў так, нібыта перад ім не журналіст, а ўвесь ненавісны калектыўны Захад у адной асобе, які замахнуўся на ягоную асабістую ўладу. Рэдка калі раней яго можна было бачыць падчас інтэрвію такім азлобленым, раздражнёным, нецярплівым і нецярпімым.

Зь ягоных рэплік, поўных варожасьці і нянавісьці да сваіх палітычных апанэнтаў, стала ў агульных рысах зразумела, што чакае беларусаў у бліжэйшыя месяцы.

Пералік прыблізна такі:

ніякіх перамоваў са «здраднікамі»

палітвязьняў у Беларусі няма — ёсьць крымінальнікі

каго са «здраднікаў» не ліквідавалі — ліквідуем у найбліжэйшы час; выражам усіх мярзотнікаў, якіх вы фінансавалі

санкцый не баімся, што нам трэба прадаць — прададзім; і з кожным днём будзем жыць усё лепш.

Лукашэнка даваў гэтае інтэрвію, ужо ведаючы, што спэцапэрацыя зь мігрантамі практычна правалена. І рэжым не атрымаў і не атрымае тых дывідэндаў, на якія разьлічваў. Дзьве тэлефонныя размовы з фраў Мэркель, якія, па сутнасьці, нічога канкрэтнага і рэальнага не прынесьлі, — ня той барыш, які б апраўдваў такія калясальныя намаганьні.

Так, спробы перакідаць мігрантаў празь мяжу яшчэ працягваюцца, лягер у лягістычным цэнтры ля Брузгоў пакуль існуе, але гэта хутчэй рэшткавая зьява. Заключныя кадры дрэннага фільму. Проста трэба ж некуды падзець тыя некалькі тысяч зьвезеных з Блізкага Ўсходу няшчасных людзей. Тым больш што Беларусь ужо засыпае сьнегам. Цяжка ўявіць, што магчыма зноў арганізаваць дэмаралізаваны і застуджаны натоўп на нейкае падабенства таго штурму, што быў наладжаны ў Брузгах у сярэдзіне лістапада.

Ніякай заўважнай шкоды сумежным зь Беларусьсю краінам Эўразьвязу гэта ўжо не прынясе. І палякі, і літоўцы навучыліся эфэктыўна супрацьстаяць штодзённым начным вылазкам. На мяжы сканцэнтраваныя вялікія сілы пры маштабнай падтрымцы многіх краін Эўразьвязу і НАТО.

Агрэсіўных «турыстаў» хутка ловяць і выправоджваюць назад. Сяго-таго затрымліваюць і прыцягваюць да адказнасьці. Асобных — без празьмернай доўгіх працэдураў выпраўляюць на радзіму. У публічных выступах польскіх і літоўскіх афіцыйных асобаў усё больш стрыманага аптымізму і пераможных нотак. Так, крызіс яшчэ не завяршыўся, але ў ягоным выніку ўжо мала хто сумняецца.

І ў любым выпадку — ніякіх палітычных перамоваў, гандлю з Лукашэнкам на гэтую тэму Эўразьвяз ужо весьці ня будзе. Самая апошняя заява на гэтую тэму міністра замежных справаў Польшчы Зьбігнева Раў: Варшава гатовая абмяркоўваць міграцыйны крызіс з Масквой. Зь Менскам — толькі «тэхнічныя пытаньні на тэхнічным узроўні».

Больш санкцый — больш палітвязь-няў

Сам Лукашэнка прайграваць не прывык і ўспрымае падобныя правалы надзвычай хваравіта. Ягоная звычайная тактыка: біць, зьнішчаць апанэнта, якога ён лічыць слабаком. Раней гэта, як правіла, прыносіла посьпех, і ён рана ці позна дамагаўся свайго. Цяпер, выглядае, насталі іншыя часы.

Чым ён адкажа Захаду? Ужо адказаў: «Мы выражам усіх мярзотнікаў, якіх вы фінансавалі». А многія ж разьлічвалі на тое, што праз паўтара года рэпрэсій ён супакоіцца, што пасьля здушэньня пратэстаў надыдзе адліга...

Тэзіс Іосіфа Сталіна пра «абвастрэньне клясавай барацьбы па меры набліжэньня да сацыялізму» працягвае працаваць. Можна толькі здагадвацца, чыя чарга настане цяпер, калі асноўная маса найбольш актыўных удзельнікаў пратэстаў 2020 году ўжо за межамі Беларусі.

У сацсетках усё больш паведамленьняў пра тое, што рэпрэсіі распаўсюджваюцца на тых, хто падпісваўся за альтэрнатыўных кандыдатаў, чый удзел у маршах вылічылі па білінгу тэлефонаў... Вось пазвальняюць, паарыштоўваюць, выштурхнуць за мяжу ўсіх — і тады ўжо «будуць жыць усё лепш».

Як паводле Сталіна «Ў нас няма ваеннапалонных, у нас ёсьць толькі здраднікі», гэтаксама сёньня ў Лукашэнкі: «Тыя, хто ўцяклі за мяжу — гэта не апазыцыя, гэта здраднікі». А хто ня ўцёк — тыя ў турмах. (І павінны ўспрымаць гэта як належнае, «бо ўсе рэвалюцыянэры прайшлі цяжкі шлях».)

...Афіцыйна абвешчаны ў Беларусі «Год народнага адзінства» адлічвае апошнія тыдні. Лічба палітвязьняў набліжаецца да 900.

Валянцін Жданко
www.svaboda.org

КРЫЗІС

ЛУКАШЭНКА РЫЗЫКУЕ СТРАЦІЦЬ РЭШТКІ ЭЛЕКТАРАТУ

Што павінны адчуваць прыхільнікі Лукашэнкі, якія дзесяцігодзь-дзямі жывуць паняцьцямі «парадку», «чыстых вуліц» і «мірнага неба», назіраючы, як мігранты беспакарана разбураюць ходнікі і кідаюць камянямі ў паліцыю пры поўнай падтрымцы беларускіх сілавікоў?

«Мігранцкі крызіс» быў патрэбны менскаму рэжыму для вырашэньня сваіх палітычных праблемаў зь легітымнасьцю — і, як выглядае, доўгатэрміновыя электаральныя наступствы цяперашнюю ўладу ня вельмі хвалявалі. Урэшце, даўно ўжо гучыць думка, што меркаваньні беларусаў гэты рэжым ужо ў прынцыпе не турбуюць.

Проста ў некаторыя крытычныя моманты ўлада мусіць рабіць тое, што безумоўна не супадае зь нейкімі глыбіннымі настроямі нават яе «жалезнага» электарату, — але грамадзкую думку даводзіцца ігнараваць дзеля нейкай канкрэтнай тактычнай мэты.

Мяркуйце самі. Я не люблю слова «ксэнафобія» — яно занадта часта выкарыстоўваецца неабгрунтавана, і праз гэта яго значэньне і сутнасьць размываецца. Але факт у тым, што ў большасьці беларусаў існуе пэўны недавер, скажам мякка, да людзей з рэгіёну Блізкага Ўсходу; а па-другое, існуе пераважна нэгатыўнае стаўленьне да мігрантаў, якія імкнуцца трапіць у Эўропу

Так, падчас міграцкага крызісу 2015–16 году 60 працэнтаў апытаных беларусаў адказалі, што мігрантаў нельга пускаць у Эўропу. Далей, працытую з артыкула Дракахруста пра стаўленьне да розных нацыянальнасьцяў, — «Самым блізкім этнасам былі расейцы, наступныя за імі — украінцы і палякі, потым народы краінаў Эўропы, амэрыканцы і габрэі. А далей — прорва, апытаньні дэманстравалі гіганцкую сацыяльную дыстанцыю з выхадцамі з Азіі і Афрыкі, і адным з самых далёкіх беларусам этнасаў былі арабы, якія складаюць значную долю цяперашняй міграцкай плыні, якая ідзе празь Беларусь».

І што мы бачым апошнія тыдні? У дзяржаўнай прапагандзе людзі з тых рэгіёнаў, найбольш далёкія і незразумелыя беларусам, абвяшчаюцца лепшымі сябрамі, нявіннымі ахвярамі Захаду; прадстаўнікі Блізкага Ўсходу проціпастаўляюцца заходнікам як станоўчыя героі адмоўным.

… Усе сацыялягічныя апытаньні паказваюць, што касьцяк прыхільнікаў Лукашэнкі — гэта прыхільнікі жорсткага парадку. Гэта тыя людзі, якія апраўдвалі нават бесчалавечныя паводзіны сілавікоў ужніўні 2020 году, рэпрэсіі супраць людзей у 2021-м — бо ўсё ж дзеля «парадку», дзеля «краіны». «Парадак», «чыстыя вуліцы» і «мірнае неба над галавой» — гэта бессэнсоўная прапагандысцкая трыяда, якая зараз актыўна падрываецца дзеяньнямі мігрантаў сумесна зь беларускімі сілавікамі.

Як павінны глядзець прыхільнікі Лукашэнкі, сілавікоў і «парадку» на тое, як мігранты парушаюць усе магчымыя беларускія законы пры поўным спрыяньні беларускіх сілавікоў? Яны знаходзяцца ў памежнай зоне, дзе знаходзіцца нельга, яны сьпілоўвалі там дрэвы, яны спрабавалі гэтымі дрэвамі тараніць польскую мяжу, прабіваць памежны плот. Яны адкрыта жадаюць перайсьці мяжу нелегальна, у абыход усіх беларускіх і польскіх законаў. А апошнія дні яны ў жывым эфіры разьбіраюць ходнікі і кідаюць камянямі ў паліцыю.

І гэта ў дзяржаве, дзе саджаюць на рэальны тэрмін за сарваную маску зь сілавіка, дзе саджаюць за чырвоныя кеды і шкарпэткі, дзе даюць суткі за добрыя словы пра свайго выкладчыка на выпускным вечары.

Вы, магчыма, скажаце, што ўсё гэта даўно ня важна, бо сапраўдныя прыхільнікі Лукашэнкі настолькі замбаваныя, што будуць падтрымліваць яго, што б ён ні рабіў. Не зусім так. Мы маглі назіраць, як з прычыны пэўных дзеяньняў улады ад электарату Лукашэнкі адвальваліся ладныя кавалкі.

У 2017 годзе — пасьля антыдармаедзкага ўказу. У 2020 годзе — пасьля пагардлівага стаўленьня Лукашэнкі да ковіду і ягоных ахвяраў, пасьля парадаў лячыцца трактарам, хакеем і гарэлкай. Летам 2020-га — пасьля арышту прэтэндэнтаў у прэзыдэнты, перад выбарамі. Усё гэта адслойвала ладныя ільдзіны ад айсбэрга пад назвай «давер да Лукашэнкі».

Міграцкая атака, ды яшчэ ў такой форме, пярэчыць усім глыбінным каштоўнасьцям і ўстаноўкам кансэрватыўных прыхільнікаў Лукашэнкі. Можна канстатаваць, што цяперашні рэжым ігнаруе пачуцьці нават сваіх самых зацятых прыхільнікаў.

Віталь Цыганкоў

Заснавальнік і рэдактар: Гаравы Леанід Антонавіч

Адрас рэдакцыі: 211573, г. Гарадок, вул. Гагарына, д.30Б, кв.16. E-mail: leo592202@gmail.com Тэл. 8-02139-5-08-52, маб. + 375(29)6723842 (V), Газета выдаецца з сакавіка 1998 г.

Падпісана да друку 28.11.2021 у 17.30 Наклад: 290 асобнікаў. Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў. Друкуецца на абсталяванні аднадумцаў. Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.